

مدتی است که یکی از برادران خدوم در بستر بیماری قرار گرفته است. او که از بدو انقلاب در درگاه ری گروهک های معاند در خطه کردستان در لباس مقدس سپاه حضور پیدا کرد تا به امروز لحظه ای از دغدغه مندش نسبت به مردمان صومالی آن درنگ نداشته و همواره آداب همسنگری اش با شهید کاظمی ها و شهید بروجردی ها حفظ کرده و نگذاشته راهی که آنها در پیش گرفتند لحظه ای متوقف و بی رهرو بماند.

برادر عزیز سردار فضل اردکانی که امروز غریبان در بستر بیماری با مرگ دست و پنجه نرم می کند، در طول سال های حضور در جبهه سخت کردستان بارها و بارها تا پای شهادت پیش رفت و با کنسرت سرنوشت او چندین رقم خورد که آزمون سخت تحمل دردهای طولانی مدت جسمانی را نیز پشت سر گذارد. چند روز پیش به اتفاق برادرم به عادت او رفتم. قبل از آنکه دیگر نتواند حرف بزند، فقط واژه شکر بر زبانش جاری بود و بس. او معلمی توانا، ساده و بی ریا اما با حوصله ای عجب و ستودنی است مشکلات مردم مظلوم و قدرشناس کردستان را بدون هیچ گونه چشمداشتی از این اداره به آن اداره پذیرا می کرد و آنچنان به این خدمت عشق می ورزید که همه همت خود را برای باز کردن گرهی از صدها گره مردمان آن دراز می گماشت. «حسن فضل» برای همه مردم کاربرد نامی آشناست چون آنها را باور داشت. روحیه مردمی و صفای باطن و رفتار صومالی او هیچ گاه فراموش شان نمی شود. همه آنها می دانستند که می خواهند خدمت بی منت داشته باشند با او را الگویی خود بدانند. آنها که دغدغه اسلام و انقلاب و ارزش های برآمده از آن دارند و می خواهند بر سر راه امام (ره) و رهبری حرکت کنند با دقت در دادن وجود امثال «فضل» باشند و از آنها سراغ بگیرند و احوالی بپرسند تا این چشمه های زلال و «فضل» نخشکد. این سرزمین برای روش «حاصل» به همچنان از میند انسان های پاک و صاف و بی غل و غش و بی ادعاست، انسان های که سرمایه وجودشان را وقف بی پناهان و محرومان جامعه کرده اند.